Zevende Jaer. Nr 44. Zaterdag, 3 November 1860.

DE POSTRYDER

DER PROVINCIE LIMBURG.

De POSTRYDER verschynt eens per week 's zaterdags.
Men schryft in te Tongeren by M.-F. COLLÉE, boekdrukker en uitgever van dit blad, groote markt, nº 20, en by alle postdirecteurs.
Alle toezending van brieven, annoncen, geld, enz., moet gefrankeerd zyn.

Het abonnement vooraf betaelbaer is bepaeld op 5 fr. per jaer.
» » » 3 fr. per half jaer.
Een blad afzonderlyk. . . . . 20 centimen.
De aenkondigingen, per drukregel. . . . . 15 »
De reklamen » . . . . . 25 »

By het zenden van aenkondigingen is eenieder verzocht duidelyk uit te drukken of dezelve in den POSTRYDER alleen, of wel ook in het fransch blad, le COURRIER DU LIMBOURG, moeten opgenomen worden. Deze laetste, voor verscheidene achtereenvolgende keeren gegeven genieten voordeeliger conditiën.

TONGEREN, DEN 3 NOVEMBER.

Kiezing van Tongeren

voor de gedeeltelyke vernieuwing van den gemeenteraed in vervanging van MM. Stevens, Smeets, Bailly, Arckens, Copis en Claes, behoorende tot de reeks uittredende op 1sten january 1861.

Getal der ingeschreven kiezers	341	
Getal der stemmers	302	
Volstrekte meerderheid	152	
MM. Stevens heeft bekomen . . .	244	stemmen.
Bailly » . . .	255	»
Arckens » . . .	272	»
Copis » . . .	271	»
Claes » . . .	268	»
Delvigne, notaris . . .	157	»
Aug. Noyen, candidaet der liberale associatie . . .	139	»

MM. Stevens, Arckens, Bailly, Copis, Claes en Delvigne, alleen de meerderheid bekomen hebbende zyn leden van den raed uitgeroepen.

Kiezing van een lid van den raed in vervanging van M. Pety de Rosen, die zyn ontslag gegeven heeft.

Getal kiezers	295	
Volstrekte meerderheid	148	
MM. Aug. Bettonville heeft bekomen.	145	stemmen.
Louis de Tiecken de Terhove. .	133	»
Aug. Noyen	11	»
1 wit biljet.		

Geen der kandidaten de meerderheid bekomen hebbende wordt er 's anderendaegs overgegaen tot eene balloteering tusschen MM. Bettonville en de Tiecken. Deze balloteering geeft den volgenden uitslag :

Getal kiezers	301	
Volstrekte meerderheid	151	
M. Louis de Tiecken de Terhove heeft bekomen	168	stemmen.
M. Bettonville.	132	»

M. Louis de Tiecken de Terhove alleen de meerderheid bekomen hebbende is lid van den raed uitgeroepen.

Hieruit blykt dat de beide partyen die onze stad verdeelen elk eenen hunner kandidaten hebben doen kiezen.

By de eerste kiezing zyn de uitgaende leden herkozen. M. Delvigne, notaris, is gekozen in vervanging van M. Smeets die zyn ontslag gegeven heeft. M. Noyen, candidaet der liberale associatie, is niet gekozen geworden.

By de tweede stemming voor de vervanging van M. Pety de Rosen, die zyn ontslag gegeven heeft, stonden op den rang M. Bettonville en M. L. de Tiecken de Terhove, candidaet der associatie. Geen der twee stemmers de meerderheid bekomen hebbende, is men 's anderendaegs overgegaen tot de balloteering, en M. L. de Tiecken heeft de meerderheid bekomen.

Waer het vernuft van keizer Napoleon III in bestaet.

Wat is er thans gesproten uit de byeeenkomst der Noordsche Mogendheden, te Warschau? Ziedaer de groote zaek aen het order van den dag, waer eenieder mede bekommerd is, en waeruit eventwel, tot nu nog, niets stellig is gekend. Wat men uit die byeenkomst opmerkt, is alles behalve gewigtig. Immers, de zaken in Italien zouden blyven wat ze zyn, en de Keizers van Rusland en Oostenryk, met de Prins-Regent van Pruissen, zouden slechts over de middelen hebben geklapt om, by eene bedreiging der revolutie in *hunne* Staten, in Polen, Hongarië en andere kleine gewesten, gezamentlyk krachtig de handen aen het werk te slaen, ten einde hun wederzydsch grondgebied tegen de roofzucht der revolutionnairen te behoeden.

Dus, eigen belang; geen zier meer.

Intusschen meent de kwalle apostel van hier over, ons alweer een velletje op te hangen. Ja, hy houdt er aen, aen het byeenroepen van een Kongres ten einde de zaken in Italien te regelen, maer inmiddels laet hy de revolutie aldaer maer begaen, en als Victor-Emmanuël eerst al de italiaensche Staten zal *geannexeerd* hebben, dan gaet die slimme vogel, uit Frankryk daer eene andere mael zyne *regtzinnige* tael voeren, en dit nu om aen Europa te verklaren dat, terwyl de zaken in Italien alreeds een *fait accompli* zyn, het gevolgentlyk niet meer noodig is dat een Kongres byeenkomt. Als het huis is opgemaekt, waerom het gaen afbreken? En met dit al, de Vorsten van Italien zullen hunne troonen kwyt zyn, en de revolutie zal hebben gezegeprueld over het Regt en de Waerheid.

Meent nogtans niet dat die bedriegers-taktiek van Napoleon iets nieuws is. Neen. Toen Salomon zegde dat er niets nieuws is onder de zon, sprak die man waerheid. Napoleon is een vernuft, ik wil het; maer zyn vernuft schynt slechts hierin uit, dat hy de rol van zyn oom goed weet na te poetsen, en van de verschillige omstandigheden die zich aenbieden, een gebruik weet te maken hetwelk zyn doelwit ten geheele, of minstens ten deele, kan begunstigen. Alles wat hem onder de handen valt, het moge goud, zilver of lood zyn, hy maekt er maer een schakel van, en als hy zal vermeenen schakels genoeg te hebben om de keten, waer hy Europa moet inknoopen, te volmaken, dan zal hy toonen dat hy magtig genoeg is om den opperbaes te spelen, en vinden de koningen het niet goed toen zich door den franschen kadé te laten ringelen, welnu, ze zullen maer sabel en snaphaen te bezigen hebben, want de man van 2 december zal zich niet gemakkelyk naer de weerlicht laten zenden.

Waer Napoleon dit gedacht heeft gevonden van, met een toekomend Kongres aen te kondigen, de brave lieden te leur te stellen, het zal gewis in de geschiedenis zyn der opkomst van het Jansenismus. Daer immers leest men, dat toen de Jansenisten niet meer wisten wat aen te gaen om aen de doeming der Kerk te ontsnappen — daer zy er byzonder aen hielden als *godvruchtige zonen* der Kerk aenzien te worden, om des te gemakkelyker hunne valsche leeringen onder het volk te kunnen verspreiden, — zy een Koncilie voorstelden, op hetwelk de bisschoppen en de Kerk zouden onderzoeken, of hetgene er door zekere persoonen wierd voorgehouden, dat ze in dwaling verkeerden, waer het was of niet.

Intusschen gingen die sektarissen voort met de ligtgeloovige lieden aen hunne koord te trekken, altyd poogende op hunnen eerbied voor de Kerk, en slechts dan, wanneer zy vermeenden hunne kettery genoegzaem uitgebreid te hebben, verklaerden zy dat de byeenkomst van een Koncilie voortaen onnoodig geworden was, daer hunne scheuring met de Kerk toen een *fait accompli* was geworden.

Zoo ook gaet Napoleon te werk opzigtens de zaken in Italien, doch voornamentlyk voor wat de kwestie betreft der Kerkelyke Staten. Hier speelt hy de rol van den abt de Saint-Cyran, dewyl, in andere omstandigheden, hy de rol speelt van zyn oom, den eersten Napoleon.

EEN GODSGEREGT.

(*Vervolg.*)

II.

Keizer Hendrik IV had te Aken eenen ryksdag belegd, om van de staten te verkrygen dat zyn zoon Hendrik tot roomschen Koning werd verkozen, in plaets van diens ondankbaren en oproerigen broeder Koenraed, die het gezag hem door zyns vaders invloed gegeven, misbruikende, zich tegen den Keizer durfde verzetten, en hem zelfs door paus Urbanus II in den ban liet slaen.

Te midden eener zitting brengt men den Vorst eene geheimzinnige boodschap: Zyne tegenwoordigheid, zoo spreekt dezelve, wordt te Keulen vereischt: daer zal men hem een belangryk geheim ontdekken.

De Keizer verlaet den ryksdag: twee der edelste ryksvryheeren, Gunthram van Falkenburg en Walther van Than wachten hem aen de poort van het paleis. Hendrik gaet met hem binnen, en, door hun somber en onheilvoorspellend gelaet getroffen, vraegt hy angstig naer de oorzaek daervan.

— De Majesteit van den zoon is in gevaer, zegt Gunthram.

— En wie is er de oorzaek van?

— De Keizerin Praxeda, uwe gemalin.

Hendrik verbleekt: nimmer trof hem eene heillooze tyding gevoeliger dan deze. Want Praxeda, met wie hy nauwelyks twee jaren was gehuwd, Praxeda, die hy aenbad, was de eenige troost, het eenig geluk van zyn onrustig en rampzalig leven. Zyne krachten verzamelende om den zwarten schok door te staen, vroeg hy waerin zyne gemalin had gedwaeld.

— Zy maekte zich schuldig aen eenen misstap, dien onze eerbied voor de eer der kroon niet kan gedoogen of verzwygen.

— Maer spreek dan, in 's hemels naem. Wat deed Praxeda?

— In uw afzyn, heer Keizer, heeft zy de schuldige liefde van een jongen ridder openlyk aengemoedigd en geduld.

De ongelukkige Keizer moest zich aen eenen armstoel vastklemmen (hy had onlangs eenen brief van Praxeda ontvangen, waerin zy hem opgetogen de zoete hoop mededeelde van weldra moeder te zullen worden.

— Wie is die ridder, waer is die ellendeling?

— Hy heeft Keulen verlaten, gelyk hy er gekomen was: plotseling en onbekend. Niemand onzer weet zynen naem. Maer wilt gy weten wie hy is, en van waer hy komt, zoo vraeg het aen de Keizerin, want aen haer heeft hy zich gewis bekend gemaekt.

— Ik dank u, sprak Hendrik, met eene doffe stem: gaet beiden in dit salet

De edellieden gehoorzaemden.

Toen liet hy de Keizerin ontbieden. Met zyn onheil alleen gebleven, scheen hy er de grootheid van te meten; wel hevig moest het voor hem zyn, want hy, dien vyf-en-veertig jaren van onrust, vernedering, oproer en ondankbaerheid niet konden verwrikken, hy, die by afwisseling overwinnaer en overwonnen, Keizer en vlugteling, verbannen en banneling, geen oogenblik den moed liet zinken — hy, die alles had verdragen en verkropt, Hendrik IV kromde zich onder het gewigt zyner schande, en deinsde terug voor de ondankbaerheid van het eenige wezen dat hy tot nu toe nog vertrouwd had. Loodzwaer rolden hem de tranen langs de wangen.

Praxeda kwam binnen. Zy vermoedde de reden niet van Hendrik's onverwachte wederkomst. Zy naderde haren gemael op de teenen, ten einde hem op hare beurt te verrassen. Met een kinderlyken grimlach blikte zy haren in zyne droefheid verzonken echtgenoot aen, en boog haer hoofd over het zyne, om hem den welkomkus te geven. Maer de Keizer sprong by deze aenraking overeind, als hadde hem een ader gestoken.

— Wat deert u, myn Vorst? vroeg Praxeda onthutst.

— Mevrouw, gy zagt my onder den rampspoed waggelen, gy zagt myne keizerlyke kroon in eenen doornkrans verkeerd, gy zagt het klamme zweet, door zorgen en vertwyfeling uit myn ligchaem geperst, dit voorhoofd bedekken; maer nimmer, neen nimmer, niet waer? zagt gy eenen enkelen traen langs myne wangen vloeijen. Welnu, verheug u thans, en wees hooveerdig, gy ziet my weenen!

— En waerom weent gy, myn edele heer, myn geliefde gemael?

— Om dat den gryzaerd, door zyne onderdanen verlaten, door zyne leenheeren verloochend, door zynen zoon in den ban geslagen, door Gods vertegenwoordiger op aerde vervloekt, slechts een wezen nog overbleef. Dat wezen waert gy, En gy hebt my verraden!

Praxeda werd aen een marmeren beeld gelyk.

— Heer Keizer, men heeft u misleid. En sprak een ander als gy deze hoonende tael, zoo zou ik hem antwoorden: gy zegt onwaerheid!

— Nadert! riep nu de Vorst, zich naer het salet wendende, waerin de aenklagers zyne bevelen afwachteden.

Guthram von Falkenburg en Walther von Than verschenen.

Praxeda huiverde: eene geheime inspraek had haer reeds die beide edelen als hare gezworene vyanden doen duchten. Zy traden toe met afgemeten stappen, en zegden langzaem:

— Vorst, hetgeen wy zegden, is waerheid, en wy zullen het volhouden tegen u en tegen allen, zoo lang wy een woord kunnen uiten en een zweerd kunnen houden.

— Gy hoort het, Mevrouw, hernam Hendrik IV. Let wel op hetgeen zy zegden, want zy spraken uw vonnis.